

မယ်ခိုင်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်
ကွက်လပ်ပြည့်ပါ

မြန်မာအိမ်ရာ

အခန်း (၁)

အထုပ်ငါးထုပ်ကို လက်မောင်းမှာ ချိတ်ဆွဲသည် ဆွဲ၊ ပါးစပ်မှာ ကိုက်သည် ကိုက်၊ လက်ထဲမှာ ပွေ့ သည် က ပွေ့နှင့် မနိုင်မနင်းယိမ်းထိုးပြီး လှေကားအတိုင်းတက်လာသောသူမမှာ အတိုက်တိုက် အခိုက်ခိုက်နှင့် ပင် သူမ၏ နေအိမ်ရှိရာ ငါးလွှာသို့ရောက်တော့မှ ပဲ ဟင်းခနဲအမောဖြေနိုင်ပါတော့သည်။ ။

လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ အိမ်သော့က ရှိနေပေမယ့်လည်း မနှိုက်ချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနေပြီမို့ ပိတ်ထားသော တံခါးမဘေးမှ နီနီအလုံးလေးကို နှိပ်လိုက်တော့ မကြာခင်မှာ ပင်တံခါးချက်က ပွင့်လာခဲ့ ပါ၏။

“ဘယ်သူများ လဲလို့ ”

ဟု သူမ ဘဲလ်နှိပ်လိုက်သည် ကို မကြိုက်သည့် လေသံနှင့်ပြောလာသဖြင့် သူမက ဒေါသဖြစ် ဖြစ်နှင့်ပင်...

“နင့်မိထွေးမဟုတ်လို့ စိတ်ပျက်နေတာလား”

“မိထွေးဆိုရင် လာပါဟဲ့. . .ကြွပါဟဲ့လို့ ကြိုချင်ကြိုမှာ ပေါ့။ ဖားတတ်ရင် ပိုက်ဆံတောင်ရ သေးတယ်”

“စကားမများ နဲ့ ၊ တံခါးဖွင့်”

“ရှင့်မှာ သော့ပါတာပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာဖွင့်ပါလား”

“မဖွင့်နိုင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနေလို့ ပေါ့”

ဟု စကားအခြေအတင် များ နေကြလျှင် အိမ်ထဲမှ အသံတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။ ။

“ဖွင့်ပေးလိုက်ပါပန်ဆင်ရာရယ်။ နားငြီးလွန်းလို့”

ဟု ဆိုတော့မှ ပန်ဆင်ရာဆိုသော မိန်းမလှလေးမှာ ပွစိပွစိလုပ်ကာ တံခါးဖွင့်ပေးလာပါသည်။ ။

သည် တော့မှ သူမက ချထားသော အထုပ်တွေကို အားကုန်ခံကာ ကောက်မဆွဲတော့ဘဲအိမ်ထဲ ရောက်သွားအောင် ကန်သွင်းလိုက်သည်တွင် ငါးထုပ်လုံးမှာ သုံးချက်ကန်ရုံမျှနှင့် အိမ်ထဲတွင် နေရာယူ သွားကြပါ၏။

“ကြည်ဖြူဆက်၊ ရှင်ပြန်လာရင် နားကိုငြီးနေတာပဲ။ ဘာတွေလဲ”

ဟု ဇာတ်လမ်းတွဲ ကြည့်နေသော ဂမုန်းအင်က ဆရာမကြီးလေသံနှင့်ပြောလျှင် မောမောနှင့် အိမ်ထဲဝင်လာသော ကြည်ဖြူဆက်မှာ စိတ်တိုတိုနှင့်ပင် ကန်ဝင်ထားသော အထုပ်များ ထဲမှ တစ်ထုပ် ဖြင့်ဂမုန်းအင်ရဲ့ မျက်နှာကို ပေါက်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

“ကြည်ဖြူဆက်၊ ဒါရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“ပေါက်လိုက်တာလေ၊ ကြည့်မရလို့ ပေါက်ထည့်လိုက်တာ”

ဟု ဆိုပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေဘူးကိုပင် ဆွဲထုတ်ကာ မလေးမခန့်ပင် သောက်ပြလိုက်သေး၏။

“ငါဒီနေ့မှ မျက်နှာရွှေသွင်းလာတာ၊ ငါးထောင်ကုန်တယ်။ ရှင် ပြန်လျော်”

“ဆိုင်မှာ သွင်းတာလား။ အမယ်လေး! ဂမုန်းအင်ရယ်၊ ပြောစမ်းပါ။

ရွှေသွင်းချင်တာများ တစ်ထောင်မကုန်စေရဘူး”

“ရှင်,မယုတ်မာနဲ့ နော်”

“ယုတ်မာတယ်,ဟုတ်လား။ ယုတ်မာရင် ရှင်တို့ ဖို့ အင်္ကျီဝယ်မလာဘူး”

“ဟင်!အင်္ကျီ”

“စကားကိုပြင်ပြော၊ မျက်နှာထားတွေကို ပြင်လိုက်ကြစမ်း”

ဟု ဆိုတော့ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ မျက်လုံးလေးတွေ စူးရှဝင်းလက်လာကြပါသည်။ ။

သည် တော့မှ ကြည်ဖြူဆက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အနက်ရောင်နှင့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဂမုန်းအင်ထံလည်းကောင်း၊ အပြာရောင် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထုပ်ကို ပန်ဆင်ရာထံလည်းကောင်း ရောက်အောင်ကန်လိုက်ရာ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ထိုအထုပ်များကို မိအောင်ဖမ်းလိုက်ကြပြီး ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထုပ်များကို ဖွင့်ကြည့်စဉ်မှာတော့ အသီးသီးနှာခေါင်းရှုံ့ကာ ကြည်ဖြူဆက်ကိုမျက်လုံး စွေကာကြည့်လာကြပါတော့သည်။ ။

“ရှင့်စေတနာက ဒါပဲလား”

“ဘေပုံကတွေ၊ အနံ့ရှူမိတာနဲ့ သိတယ်”

“အံ့မယ်,တစ်ထည်ကိုတစ်ထောင်ဗျ၊ ရှင်တို့ အတွက် ခြောက်ထောင်အကုန်ကျခံထားရတာ၊ ကျေးဇူးတင်ဖို့ စဉ်းစားဦး”

“ရှင် မွဲသွားဦးမယ်”

“စေတနာကို မစော်ကားနဲ့ ၊ ဒါအကောင်းစားပဲ။ မီးပူတိုက် ကော်ရ

ည်တင်ပြီး မှန်ကောင်တာ နဲ့ ရောင်းရင် တစ်သောင်းခွဲတောင်ရချင်မှ ရမှာ ”

“ရှင်မရှက်ဘူးလား ကြည်ဖြူဆက်”

“အေးဟယ်၊ ဒီရုပ်ဒီရည်နဲ့ လမ်းဘေးမှာ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထိုင်ရွေးနေရတာ မရှက်ဘူးလား”

“ဘာလို့ ရှက်ရမှာ လဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုရှက်ရမှာ လဲ။ ရှက်နေရင်ဒီလောကမှာ သေးပေါက်စရာနေရာ တောင်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ရှင်တို့ ကရော မကြိုက်လို့ လား။ မယူချင်ရင်လည်း ရတယ်...ပြန်ပေး”

“နေဦးလေဟယ်၊ ရှင်ကလည်း စိတ်ချည်းပဲ”

ဟု မူယာဟန်ပန်များ သော ပန်ဆင်ရာက မူနွဲ့နွဲ့ဆိုပြီး အိတ်ထဲမှ အင်္ကျီတစ်ထည်ကို နှိုက်ထုတ်ကာ...

“ဟယ်၊ လှလိုက်တာ၊ တော်လိုက်တာ၊ နင်ဟာဒီခိုင်းအမြင်အရှိဆုံးပဲ ကြည်ဖြူဆက်”

ဟု ပြောလျှင် အမြဲမှန်မှန်ကန်ကန်နေသော ဂမုန်းအင်ကပါးစပ်လေးလှုပ်ရုံပင်...

“ပိုပြီ”

ဟု တီးတိုးပြောပြန်ပါသည် ။ သည် တွင် လူရည်လည်သော ပန်ဆင်ရာက ဂမုန်းအင်နားတိုး ကာ...

“အလကားရတာဟဲ့၊ သူများ စေတနာရှိအောင်တော့ မြှောက်ပြောသင့်ပြောရမှာ ပဲ”

ဟု သာ တီးတိုးမာန်မဲကာ ပြန်ပြီးလိုက်ပြီး...

“ဒါကြောင့် နင်က ပွဲစားကြီးလို့ နာမည်ကြီးတာပေါ့။ အမြင်လည်း ရှိ

”

“နေဦး ပန်ဆင်ရာ၊ ရှင့်စကားလွဲနေသေးတယ်။ အကျိုးဆောင်ပါ။ ဝယ်သူနဲ့ ရောင်းသူကြား အဆင်ပြေအောင်ညှိပေးတဲ့ အကျိုးဆောင်”

ဟု မော်ကြွားကြွားလေးပြောလျှင် မှန်ကန်သော ဂမုန်းအင်က မပြောရဲပြောရဲလေးပင် ပွစိပွစိလေး။

“ဘာထူးလဲ၊ ဗထူးလည်း ပုလိပ်ပဲဟာ”

“မှန်လွန်းတဲ့ လူက လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ မနေရစတမ်းဆိုရင် ရှင် ထိပ်ဆုံးက မောင်းထုတ်ခံရ မှာ ပဲ ဂမုန်းအင်”

“ပါးစပ်ဆိုတာ...”

“တော်ပါ၊ တော်ပါတော့။ ရှင့်ကျောင်းသားတွေကိုပဲ ဩဝါဒသွားပေး ။ ကျုပ်တို့ က ဘွဲ့ လည်း ရပြီးပြီ။ အသက်လည်း မကြာခင်သုံးဆယ်ပြည့်တော့မှာ လူရည်လည်နေပြီ၊ ဗဟု သုတလည်း ကြွယ်နေပြီ။ ပြောပြန်ရင် မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြတယ်လို့ အပြောခံရပြန်ဦးမယ်။ တတ်သည့် ပညာ မနေသာဆိုတဲ့ တိုင်း ငါ့ရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ယှဉ်တွဲပညာပေးပြန်တော့လည်း ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှန်းသိ ဆိုသလိုနောင်တရပြန်ဦးမယ် ။ မပြောပြန်ရင်လည်း မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုသလိုပဲ သိကြမှာ မ ဟုတ်ဘူး။ ပြောပြန်ရင်လည်း ကျီစားသန်က ရန်များ ၏ ဆိုသလိုပဲ ရန်ကထဖြစ်ပြန်ဦးမယ်။ ရန်ဖြစ် မှာ ကိုတွေးပူပြီး မပြောပြန်ရင်လည်း အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်ဖြစ်မှာ စိုးရပြန်တယ်။ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သာပြောချင်ရာကိုမပြောရရင် ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးသလိုဖြစ်အဲ...”

“တော်ပါတော့ဟယ်. . .မပြီးနိုင်သေးဘူးလား။ ရှိသမျှဆိုရိုးစကား

တွေလည်း ကုန်ပါတော့ မယ်”

“လိုရင်းကိုပြောကွာ၊ ပွဲစားပီပီ စကားများ လိုက်တာ”

“တောင်းမှာ အကွပ်၊ လူမှာ အဝတ်ဆိုတဲ့ . . .”

“ကဲ၊ ရှင့်ဆိုရိုးစကားတွေက ကုန်ဦးမှာ လား”

“စိတ်ရှည်စမ်းပါဟယ်၊ ဒီဟာ နောက်ဆုံးပါပဲ။ နင်တို့ ကို လှစေချင်လို့ အင်္ကျီဝယ်လာပေး တာ။ စေတနာနဲ့ . . . အဟဲ”

“ခုမှ ပဲ နားငြီးသက်သာတော့တယ်။ လေကိုသာ ဝယ်သုံးရရင် ကမ္ဘာမှာ ရှင်ဟာအဆင်းရဲ ဆုံးသာလူသားဖြစ်မှာ အမှန်ပဲကြည်ဖြူဆက်”

“အမြင့်ကိုတင်လိုက်၊ တုတ်ချွန်နဲ့ ထိုးချလိုက်မလုပ်နဲ့ နော် ပန်ဆင်ရာ၊ ဝယ်ပေးတဲ့ အင်္ကျီ လေးပြန်သိမ်းထားလိုက်မယ်”

ဟု ဆိုပြန်တော့ အလှအပမက်သော ပန်ဆင်ရာမှာ သူမဖို့ အင်္ကျီထုပ်ကို ဆွဲပွေ့ကာ . . .

“ပြန်ရုပ်သိမ်းတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းက အချမ်းသာဆုံး သူဌေးမကြီးပဲ”

“အဲဒီလိုလုပ်ပါ၊ အကင်းပါးစမ်းပါ”

“ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ရှင်ဘာတွေထောလာတာလဲ ကြည်ဖြူဆက်”

“အိမ်အရောင်းအဝယ်လေ၊ ငါချိတ်ပေးလိုက်တာ တည့်သွားတယ်”

“ဒါကြောင့် ငါတို့ ကို ဘေပုံတွေ ဝယ်လာပေးတာပေါ့”

“အကောင်းစားပါလို့ ပြောနေပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဂမုန်းအင်ရေ၊ ပုံပုံမှာ က အကောင်းတွေရှိတတ်တ

ယ်။ ထိုင်ရွေးရမှာ ရှက် လို့ သာ”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့ မြပဝါပါလို့
”

“ဘာဆိုလို့ လဲ”

“ဖျာပုံဆိုပြီး အထင်သေးနေလို့ မရဘူးလေ။ ကမ္ဘာကျော်ဒီဇိုင်းနာရဲ့ ဒီ
ဇိုင်းတောင် ပါရင်ပါနေဦးမှာ . . . အဲ, ခုပဲကြည့်လေ၊ ငါရွေးခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံ
ဘယ်လောက်ထိလှသလဲ။ ဒါ နာမည်ကျော် ဒီဇိုင်းနာရဲ့ လက်ရာဟုတ်မ
ဟုတ် ဘယ်သူပြောနိုင်မှာ တဲ့ လဲ။ ရှင်တို့ အထင်ကြီးတဲ့ ဖက်ရှင်ရှော့မှာ
တောင် နာမည် ကြီးဒီဇိုင်းနာရဲ့ လက်ရာရှိလို့ လား။ ကမ္ဘာကျော်ကိုပြော
တာနော်”

“ဟုတ်တယ်. . . အဲဒီပုံပုံက ပေါ့၊ ချောင်း၊ ကောင်း။
ငါတော့သဘောကျတယ်။ အတော်ပဲ,မ နက်ဖြန် ရှိုးပွဲဖိတ်ထားတာ၊ ငါ ဝ
တ်စုံမရှိတာနဲ့ Thank you. . .ကြည်ဖြူဆက်”

“ကျေးဇူးသိတတ်တယ်၊ နင် ရှေ့ဆက်အောင်မြင်ဦးမယ်”

“ပုံပုံကြီးနဲ့ စင်ပေါ်မှာ တက်ဆိုဦးမယ်။ ရှက်စရာကြီး”

“အံ့မယ်, ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့ ။ ပိုတောင်ကောင်းသေး
တယ်။ အဲလိုအင်္ကျီမျိုး က မြန်မာပြည်မှာ တစ်စုံတည်းရှိတယ်။ အဟဲ,
သေသေချာချာလျှော်၊ မီးပူကော့နေအောင် ထိုးလိုက် ရင်အပျံစားပဲ”

“အပေါ်ယံ နှမ်းဖြူးတာပဲ”

“အပေါ်ယံဖြူးတော့ ကြည့်လိုလှတယ်။ အကုန်အကျသက်သာတယ်
လေ”

“အဆင်းထက် အချင်းက အဓိကပါ”

“အချင်းရှိပြီး အဆင်းမရှိလည်း နင့်ကို ဘယ်သူကမှ အသိအမှတ်ပြု မှာ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့ ငတုံးမ ရဲ့ ။ ဒီအတွေးတွေ လွင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ နင့် ကျောင်းသားတွေတောင် နင်ကကြည့်လို့ ကောင်းနေလို့ လေးစားကြ တာ။ အဲဒါကိုသဘောပေါက်လား”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဟယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အိုနှမ်းနေတဲ့ နင့်မျက်လုံးအကြည့်ကို ပြင်လိုက်စမ်း ပါ။ နင့်ဘဲက ဆရာဝန် နော်၊ ခပ်ချောချောနဲ့ ။ နင်သာ လမ်းဟောင်းအ တိုင်းသွားပြီး အိုစာနေရင် ပစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပင် ပွဲစားမက နှုတ်သွက်လျှာသွက်နှင့်ပြောခဲ့လျှင် သူမမှာ အော င်သက်သက်ကြီး ခံလိုက်ရ ပါသည် ။ သည် တွင် ပန်ဆင်ရာက...

“ဟဲ့၊ ရှင်တို့ ကျုပ်ရဲ့ ပွဲကိုလာခဲ့ပါလား”

“ရှင့်ပွဲ”

“အင်း၊ မွေးနေ့ပါတီလေးမှာ ဆိုရမှာ ဆိုပေမယ့် နာမည်ကြီးအဆို တော် နှစ်ယောက်လည်း ပါ တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး... မေးရင်အောက်တယ်ထင်လို့ ။ ဒီတစ်ခါ ပါတီ လုပ်မယ့်အိမ်က တော် တော်ထောတာနော်။ နိုင်ငံခြားက ပညာသင်ပြီးပြန်လာတဲ့ သားကို ဂုဏ်ပြုတာတဲ့ ”

“အလဲ့၊ ဟုတ်လှချည်လား”

“သူတို့ နေအိမ်မှာ လုပ်မှာ ။ ခြံကြီးကလည်း အကျယ်ကြီးပဲ။ ရှင်တို့

လည်း ရောက်ဖူးတာပေါ့ ဟာ”

“အေး... သူဌေးကြီးတွေ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ ငါသိချင်တယ်”

“ငါက နာမည်ကြီးအဆိုတော်တွေ လာမယ်ဆိုတော့ကြည့်ချင်တယ်”

“ရှင် ငါ့ကိုမရွံ့နဲ့ နော် ဂမုန်းအင်။ ငါလည်း အဆိုတော်ပါပဲ။ နာမည် မကြီးသေးတာပဲရှိတယ်။ နာမည်ကြီးပြီး ပိုက်ဆံရှိလာတဲ့ နေ့မှ နင့်ကို ငါ့ကားနဲ့ ကို တိုက်သတ်ဦးမယ်”

ဟု သူမကို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်ပြောတာ မကြိုက်တဲ့ ပန်ဆင်ရာက ပြောပစ်လိုက်သည် တွင် ကျန်နှစ် ယောက်မှာ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြပါ၏။

ဒီလိုပါပဲ၊ သူမတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က သိပ်ခင်ကြတဲ့ လူတွေပါ။

ဂမုန်းအင်ရဲ့ အဖေက နောက်မိန်းမနှင့်မို့ မိထွေးနှင့်မတည့်၍ အိမ် ပေါ်မှ ဆင်း လာပြီး ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းကာ ရပ်တည်နေသူဖြစ်ပြီး ကျောင်းဆရာမဖြစ်ပါသည် ။

သူမတွင် နေဝန်းနီဆိုသော ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိပြီး ထိုချစ်သူက ဆရာဝန်ဖြစ်ပါသည် ။

ချမ်းသာသောမိသားစုမှ ဆင်းသက်လာသူမဟုတ်၍ လက်ထပ်ကြဖို့ အရေးနှစ်ဦးသားမှာ စု ဆောင်းကြဆဲဆိုသော အခြေအနေနှင့်ပင် လိုက်ဖက်တင့်တယ်သော စုံတွဲဖြစ်ပါသည် ။

ဂမုန်းအင်ရဲ့ အကျင့်က မှန်မှန်ကန်ကန်ပြော၊ မှန်မှန်ကန်ကန် နေတတ်ပါသော်လည်း ဖြူစင်ရိုး သားပြီးပျော်တတ်သူ ဖြစ်၏။

သူမ သဘောအကျဆုံးအရာကတော့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို က

န့်လန့်တိုက်၊ ဘုပြောပြီးရန် ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ပြီးတော့ သူမက ကျောင်းဆရာမပီပီ ဆရာလည်း လုပ်တတ်ပါသေးသည်။ ။

သူမက ရှိသမျှလူများကို ဆရာလုပ်လို့ ရပါသော်လည်း သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို တော့ ဘယ်တော့မှ ဆရာလုပ်ခွင့်မရ၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ လောကမှာ သူမမကျေနပ်ဆုံးလူလို့ လည်း ပြောလို့ ရပါသည်။ ။

သူမက ဆံပင်ကျောလယ်ခန့်နှင့် အချယ်အသ ကင်းရှင်းပြီး ခပ်ရိုးရိုး နေတတ်သူဖြစ်ပြီး အား လုံးထဲတွင် ဝင်ငွေအနည်းဆုံးလူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

အခန်းခ ပေးရတာနှင့် စားစရိတ်နှင့်မို့ တစ်လ၊ တစ်လ သုံးလိုက်ရသည့် ငွေရယ်လို့ ပိုပိုလျှံလျှံ ရှိမနေတတ်ပါသော်လည်း ဘေးပေါက်ရသော ကျူရှင်ခများက ကယ်ထားလို့ သာ သူမက သူငယ်ချင်း များ နည်းတူ ရပ်တည်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ပန်ဆင်ရာကတော့ ပြဿနာနည်းနည်း ရှာတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့်ပင် မိသားစုနှင့်မ တည့်၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အခန်းငှားနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

မိသားစုက သီချင်းမဆိုရဘူးဆိုလျှင် မိမိကိုပေးထားသောကားကိုပင် ရောင်းပြီး စီးရီးထုတ် တဲ့ ထိ ဘုတိုက်သူဖြစ်ပါသည်။ ။

သူမတို့ သုံးယောက်ထဲတွင် ပန်ဆင်ရာရဲ့ မိဘတွေက ပြည့်စုံသည်ဟု ပြော၍ ရပါသည်။ ။

ပန်ဆင်ရာတွင် အစ်မတစ်ယောက်၊ မောင်တစ်ယောက်ရှိပါသည်။ ။

အသက်သုံးဆယ် ပြည့်လုလုဖြစ်နေသည့် ဟိုယောင်ယောင်ဒီယောင်
ယောင် ပန်ဆင်ရာက တော့ခုချိန်ထိ ရည်းစားမရှိတဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ဝံဘဝမျိုးပါ။

သူမကတော့ အလှအပကို ရှုံးသွပ်ခုံမင်သူဖြစ်ပါသည်။ ။

ပန်ဆင်ရာရဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့ ဗီဇက အရွဲ့တိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

သို့သော် လောကမှာ သူမ အရွဲ့တိုက်လို့ မရသူကတော့ နှစ်ယောက်
ရှိပါသည်။ ။ အဲဒါကတော့ သူမရဲ့ ချစ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသောဂမုန်း
အင်နှင့် ကြည်ဖြူဆက်ပါပဲ။

ထို့ကြောင့် သူမ မကျေနပ်ဆုံးလူများမှာ လည်း လောကတွင်
ကြည်ဖြူဆက်နှင့် ဂမုန်းအင် ပါပဲ။

သူမက နာမည်မကြီးသေးသည့် အဆိုတော်ဖြစ်ပြီး မင်္ဂလာပွဲတို့ ၊
မွေးနေ့ပွဲတို့ တွေမှာ ငှားလျှင် သီချင်းဆိုသူဖြစ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်တွေ
မှာ လည်း ရံဖန်ရံခါဆိုတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ။

ဒါကြောင့် သူမရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်က ဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက်နှင့်မမြဲပါ။

တစ်လတစ်လ အခန်းခ၊ စားစရိတ်၊ အလှပြင်စရိတ်တွေနဲ့ လုံးချာလ
ည်နေသူဖြစ်ပါသည်။ ။

သူမမှာ လည် နှစ်သက်သည့်အရာရှိပါသည်။ ။ အဲဒါကတော့ သူမရဲ့
ချစ်သူငယ်ချင်းများ နှင့် ရန် ဖြစ်ရခြင်းပါပဲ။

သူမကတော့ ဝါရွှေရောင်ဆံပင်ကလေးများကို လိမ်ကောက်ကောက်
ပင် ကျောလယ်ခန့်ပြင် ဆင်ထားပြီး ကာလာများ နှင့်လှပသူဖြစ်ပါသည်။

ကြည်ဖြူဆက်ကတော့ အကျိုးဆောင်ဟု အမည်တွင် တဲ့ ပွဲစားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။။ ထို့ ကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေထဲတွင် အထောဆုံးလူဟု ပြောလို့ ရပါသည်။။

ထို့ကြောင့်ပင် ပွဲဖြစ်သည့်အခါတိုင်း ဖျာပုံလိုမျိုး၊ လမ်းဘေးဈေးတန်း ကလိုဟာမျိုးဝတ်စုံမျိုး တွေနှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဆင်ယင်လေ့ရှိပါသည်။။

သူမကလည်း ပန်ဆင်ရာလို ရည်စားမရှိသူ လူလွတ်ဖြစ်ပါသည်။။ သူမကတော့ အမေရော အဖေရောမရှိကြတော့သည့် တစ်ကောင်ကြွက်သမားမို့ အိမ်ငှားနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။။

သူမရဲ့ ဆိုးဝါးလှတဲ့ အကျင့်ကတော့ စကားများများ ပြောခြင်းပါပဲ။။ ထို့ကြောင့်ပင် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်နှင့်မတည့်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။။

သူမကတော့ မပြင်ဆင်ထားသည့် သဘာဝဆံပင်ကိုသာ အမြဲခပ်မြင့်မြင့်စည်းနှောင်ထား တတ်သည် က သူမရဲ့ ပင်ကိုစတိုင်ပင်။။

သူမက ပွဲစားမို့ ခေတ်နှင့်အညီဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး အနည်းငယ်ပြီး လိမ်းခြယ်သတတ်ပါ သည်။။

ဂမုန်းအင်လို မခြယ်မသလည်း မဟုတ်သလို၊ ပန်ဆင်ရာအခြယ်အသ လွန်ပုံစံမျိုးလည်း ရှိမ နေတတ်ပါ။။ အချိန်ပြည့် ဖုန်းတစ်လုံးနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည် ကလည်း သူမရဲ့ စတိုင်ပဲဖြစ်ပါ သည်။။

သူမက စိတ်ရင်းကောင်းပေမယ့်လည်း အပြောဆိုးသည် ဆိုသည့်အထဲတွင် ပါဝင်ပါသည်။။

သူမ အပြောဆိုး၍ စရိုက်ကြမ်း၍ လည်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မကြာ

ခဏဆိုသလို ရန်ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

သို့သော် သူမကိုယ်၌ လည်း ထိုသို့ရန်ဖြစ်ရခြင်းကို ကြိုက်ပါသည်။ ။

သူများ တွေ့ကိုယ်ထက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အပြစ်အမျိုးမျိုးရှာကာ စကားများ ရခြင်းက သူမသိပ်နှစ်သက်သော အရသာတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ မတူညီကြသော စရိုက်မျိုးရှိကြပေမယ့် သူမတို့ က သိပ်ခင်ကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ။

လောကမှာ ရှိသော ရှိရှိသမျှလူများ ထက် သူမတို့ ချင်းကပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တတ် သိနားလည်သလို။ တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက် အလွတ်ရကြပါသည်။ ။

သို့သော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စာနာနေကြခြင်းတွေ့မဟုတ်ပါ။ အမြဲ ရန်ပွဲတစ်ခြိမ်း ခြိမ်းနှင့် စကားများကြသောနည်းမျိုးနှင့်သာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်နေခြင်းကို နားမ လည်ဟန်ဆောင်ကာ ဖုံးဖိထားတတ်ကြပါသည်။ ။

တစ်နည်းဆိုရသော် သူမတို့ သုံးယောက်လုံးက ခွကျသောအပျိုကြီးများ ပင်ဖြစ်ကြပါသည်။ ။ ဒီ လိုခွကျသောလူသုံးယောက်သည် တစ်နေ့မှာ တော့...

အခန်း (၂)

“မပြီးသေးဘူးလားဟယ်”

ဟု အပြစ်ရှာတတ်သူ ကြည်ဖြူဆက်က စိတ်မရှည်စွာပင်အလှပြင်နေသော ပန်ဆင်ရာကို ညည်းညူသံနှင့်ပြောတော့ နှုတ်ခမ်းရောင်ကို ထပ်မံတင်နေသော ပန်ဆင်ရာက...

“ငါက စင်ပေါ်တက်ရမယ့်လူပဲ၊ ဒီလောက်တော့ပြင်ရမှာ ပေါ့”

“တကတည်း၊ နာမည်ကြီးအဆိုတော်ကျနေတာပဲ”

“ငါနာမည်မကြီးတာ မင်းထမင်းအိုး တုတ်နဲ့ ထိုးနေလို့ လား”

“တုတ်နဲ့ မထိုးပေမယ့် တုတ်နဲ့ ထိုးနေသလိုပဲ။ ရေခဲသေတ္တာထဲက ငါ့ရဲ့ ဖျော်ရည်ဘူးတွေ ပျောက်ပျောက်နေတယ်လေ။ မသိဘူးမထင်နဲ့”

ဟု ဆိုလျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စာအုပ်ဖတ်နေသော ဂမုန်းအင်က သူမကိုတိုက်ရိုက်ထိခိုက် သွားရ၍ ...

“မသောက်စေချင်ရင် ဝယ်ထည့်မထားနဲ့ ...သော့ခတ်သိမ်းထား”

“သူ့ကိုပြောတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ငါ့ကိုမပြောလို့ ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ။ ပန်ဆင်ရာက သီချင်းဆိုတဲ့ လူ၊ နင့်အချို့ရည်ကို သောက်ပျံ့မလား”

“ဪ၊ အခုမှ ပဲ တရားခံရှာတွေ့တော့တယ်။ သူခိုးက နင်ပေါ့။ ဟု

တ်လား”

“အံမယ်! လူကိုများ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ၊ ဘယ်သူက ခိုးစားနေလို့လဲ”

“တော်ကြတော့၊ တော်ကြတော့နော်။ ငါလည်း နားငြီးပြီ။ သွားမယ်။
ပွဲက ရှစ်နာရီစမှာ ကြိုရောက်ထားမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ပြင်ဆင်နေသော ပန်ဆင်ရာက ထရပ်လိုက်တော့
ကြည်ဖြူဆက်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ရွမ်းရွမ်းစားစားကြီးငေးကာ...

“ငါ့ရဲ့ ဘေပုံလေးက တော်တော်မိုက်ပါလား”

ဟု မိမိဝယ်ထားသောအင်္ကျီကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် အလှအပကြို
က်သော ပန်ဆင်ရာက ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ပြကာ...

“လှတဲ့ လူ ဝတ်ထားတာကိုး”

ဟု ပြောပါလျှင် ကျန်နှစ်ယောက်လုံးမှာ နှာခေါင်းကိုယ်စီ ရှုံ့လိုက်ကြ
ပါသည်။

သူမတို့ ရဲ့ အခန်းမှာ ရိုးရိုးတိုက်ခန်းမို့ အိပ်ခန်းဖွဲ့ထားခြင်းမရှိပါ။ ခု
တင်သုံးလုံးကိုသာ တန်းစီ ထားပြီး မှန်တင်ခုံတစ်လုံး၊ မှန်ကြီးတစ်ချပ်နှင့်
သုံးယောက်ပေါင်း အဝတ်ဗီရိုတစ်လုံးသာ ချမ်းသာ သည် ဖြစ်သော်လည်း
ရှိစုမဲ့စုလေးများကို ခြစ်ခြပ်၍ တော့ တစ်ယောက်ကို လက်ကိုင်ဖုန်း
တစ်လုံးစီ တော့ရှိကြသေးပင်။

ထိုအမျိုးသမီးသုံးယောက်မှာ အပြင်ထွက်ရန်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်
နေပြီဆိုမှ လက်ကိုင် အိတ်တွေကို ကိုယ်စီကိုင်ကြကာ မိန်းချသူကချ၊
တံခါးပိတ်သူက ပိတ်နှင့် တက်ညီလက်ညီလုပ်လိုက်
ကြပြီးထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“တက္ကစီငှားပြီး သွားရအောင်”

“တက္ကစီငှားမှ လိုရာပေါက်မှာ ပေါ့ဟဲ့။ ဒီလိုအပြင်အဆင်မျိုးနဲ့ လည်း လိုင်းကားနဲ့ မှ အဆင်မ ပြေတာ”

“ပန်ဆင်ရာ၊ ရှင်အကုန်ခံ”

“မျှခံပေါ့၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ဘာကြောင့်ခံရမှာ လဲ”

“ကျုပ်တို့ မပါရင်လည်း ဒီလောက်ပဲကုန်မှာ ပဲ။ ကျုပ်တို့ က လမ်းကြိုလိုက်တဲ့ သဘောပဲ။ ရှင်မ တွယ်ကပ်စမ်းပါနဲ့ ”

“ငါ့ကိုအဲဒီလိုပြောတာမှ ငါကပိုရွံ့ချင်တာ”

“ရွံ့ လိုက်လေ၊ ဒါရှင်ပွဲပဲ၊ ရှင်နောက်ကျမှာ ။ ကျုပ်တို့ အတွက် ဘာရ လဒ်မှ မရှိဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား... .ဂမုန်းအင်”

“မှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်က ကြိုက်သလောက် အချိန်ဖြုန်းလို့ ရတယ်”

ဟု နှစ်ယောက်သားမှာ အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့်ပင် မလေးမခန့်ဆို ကြလျှင် ပန်ဆင်ရာကပဲ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် တက္ကစီကိုတားရပြန်ပါသည် ။

“လုပ်ထားဦး ရှင်တို့ ။ ရှင်တို့ အလှည့်ကျမှ တွေ့မယ်”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်ပေမယ့် ထိုနှစ်ယောက်မှာ တော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီးပင် ထိုးရပ်လာသော တက္ကစီပေါ် တက်လိုက်ကြပါ သည် ။

သူမတို့ ကိုသယ်ဆောင်လာသော တက္ကစီသည် အကောင်းကြီးမောင်းနေရာမှ ချောင်ကျကျ လမ်းချိုးအကွေ့တွင် တုန်ခ

နဲ ရပ်သွားလေရာ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကားဆရာ”

ဟု နှုတ်သွက်သောကြည်ဖြူဆက်ကမေးလျှင် ကားဆရာမှာ ဦးနှောက်ခြောက်သောလေသံ နှင့်...

“ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘူးဗျာ”

“မသိလို့ ဖြစ်မလား။ ဒီနားမှာ ကားငှားရ ဒီလောက်ခက်တာမှောင်က မှောင်နေပြီ”

“ဆောရီးဗျာ၊ တကယ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဆောရီးပြောလို့ သာ ရကြေးဆိုရင် တရားဥပဒေဆိုတာ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ”

ဟု ရန်စွာသော ဂမုန်းအင်က ရန်ထောင်လျှင် အားလုံးထဲတွင် အရေးကိစ္စပိုကြီးသော ပန်ဆင် ရာကပဲ...

“ကဲကဲ၊ စကားများ မနေကြနဲ့ တော့၊ ဆင်းလျှောက်ကြမယ်။ နာရီဝက်လောက်လျှောက်လိုက် ရင်တော့ ရောက်မှာပါ”

“နာရီဝက်”

“ဘာလဲ၊ မလျှောက်ချင်ဘူးလား”

“ဒီဒေါက်နဲ့ ဘယ်လိုလျှောက်လို့ ရမှာလဲ”

ဟု ဂျီဂျောင့်ကျသော ဆရာမဂမုန်းအင်က တော်တော်မြင့်သော သူမဖိနပ်ကို လက်ညှိုးထိုး ပြပါလျှင် ပန်ဆင်ရာက...

“ရှင့်ဖိနပ်ကြောင့်ပဲ ကျုပ်ရဲ့ ပွဲက အပျက်ခံရတော့မှာလား”

“တက္ကစီလာမှာ ပေါ့ဟဲ့”

“နာရီဝက်အတွင်းလာမယ်လို့ ရှင်အာမခံနိုင်လို့ လား”

“ကဲပါ ဂမုန်းအင်ရယ်၊ လျှောက်ကြပါစို့”

ဟု ကြည်ဖြူဆက်က ကြားမှ ဝင်ပြောတော့ ဂမုန်းအင်က မကျေမနပ်ဖြင့်ပင်...

“ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တာပဲ”

ဟု ပွစိပွစိပြောကာ သူမရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကိုပွေ့ပြီး ရှေ့မှ ထွက်သွားသောနှစ်ယောက်နောက် လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

“ချွေးတောင်ပျံချင် လာပြီ”

“ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ထက် ကျုပ်က ပိုပြီးသေချင်နေတယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်ပါ။ ပြင် ထားတဲ့ မိတ်ကပ်တော့ သွားပြီထင်တယ်။ ဒီလိုပုံနဲ့ ရှိုးစင်ပေါ် ဘယ်လိုတက်ရမုန်း မသိတော့ဘူး”

ဟု အမှန်တကယ် စိတ်ပျက်နေသံနှင့် ပန်ဆင်ရာက ညည်းညူလိုက်တော့ သူမတို့ နှစ်ယောက် မှာ ညည်းညူစရာပင်မလိုတော့လောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။

သူမတို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ လျှောက်ပြီးချိန်မှာ တော့...

“ခြေထောက်နာ လာပြီ”

“ခြေထောက်နာတာ အရေးမကြီးဘူး။ မြန်မြန်လျှောက်၊ ဒီနားမှာ ပိုမှောင်တယ်။ လူယက်မှာ ကြောက်ရတယ်”

“အမယ်လေး! ကြည်ဖြူဆက်ရယ်။ ဒါ လူချမ်းသားတွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်ပါတော်”

“လူချမ်းသာတွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်မို့ ပိုကြောက်ရတာပေါ့။ တို့ တွေကို သူဌေးထင်ပြီး ရိုက်လုမှ ရှိတာလေး တက်တက်စင်ပြောင်နေဦးမယ်”

“ရှင့်မှာ က ဘာရှိနေလို့ လဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြောက်သိန်းတန် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းတော့ ချမ်းသာတယ်လေ”

“လာပြန်ပြီ ဒီစိန်လက်စွပ်။ ရှင့်မှာ ဒါပဲပြောစရာရှိလား”

“ရှင်တို့ မှာ တောင် ငါ့လိုပြောစရာရှိလို့ လား။ စိန်းနားကပ်ရောင်နဲ့ ပါးပြောင်ဆိုတာ မကြားဖူး ဘူးလား။ အကျိုးဆောင်ဆိုတော့ ဝတ်စားဆင်ယင်ရမယ်လေ။ မရှိသူခိုး၊ မလှစုန်းရိုးဆိုသလိုပဲငါ့ကို မရှိဘူးထင်မှာ စိုးရတယ်။ ဝတ်ချင်လှတယ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မဝတ်ပြန်ရင်လည်း လူမှာ အ ဝတ်တောင်းမှာ အကွပ်ဆိုတာလည်း ရှိသေးတော့”

“တော်ပါတော့ဟယ်၊ မောရတဲ့ အထဲ”

ဟု ဂမုန်းအင်က ဆရာမကြီးလေသံနှင့်ဆိုလာလျှင်...

“အူဝဲအူဝဲ...အူဝဲအူဝဲ...”

“ဟိုက်”

နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသည့် ထိုအသံကြီးကြောင့် ပြောလက်စ၊စကားတွေပင် ဘယ် ကမ္ဘာရောက်ကုန်မှန်း မသိအောင်ပင် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ရ၏။

“အူဝဲ...အူဝဲ...အူဝဲ”

ထပ်မံကြားလိုက်ရလျှင်

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

မျက်လုံးပြူးကြီးများ နှင့် ကြည့်လိုက် ကြပါသည်။ ။ ပြီးနောက် သုံးယောက်လုံးပြိုင်တူပင်...

“ကလေးငိုသံ”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ ကလေးငိုသံ”

“ဒီလိုရပ်ကွက်မှာ ဒီလိုအသံကြားရတာက ထူးဆန်းတယ်”

“သရဲလားမသိဘူး”

“အတွေးခေါင်ပြန်ပြီ၊ မိုးချုပ်မယ်မကြံရသေးဘူး... သရဲကခြောက်မတဲ့ လား”

“အူဝဲ... အူဝဲ... အူဝဲ”

ဟု ထပ်မံ၍ ပြန်ကြားလိုက်ရလျှင် သုံးယောက်လုံးမှာ အသံလာရာ ဆီ နားစွင့်ပြီးဖြစ်သွားရပါ သည်။ ။ အားလုံးထဲတွင် အာရုံခံကောင်းသော ပန်ဆင်ရာက...

“ဒီဘက်က လာတဲ့ အသံပဲ”

ဟု ဆိုပြီး အသံလာရာဘက်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်သွားရာ သူမတို့ နှစ်ယောက်ပါ ကပ်လိုက်လာတော့ ဖွေးဖွေးနှင့် လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်ဖြစ်နေသော အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ။ သ ိုးယေ ဘက ိုးလ ိုးမ ၂၁ ထိုအရာကို ခေါင်းချင်းဆုံကာ ပြူးပြကြည့်လိုက်ကြပြီး...

“ကလေး”

ဟု ပင် အံ့အားတကြီး ပြိုင်တူကြီးပြောလိုက်ကြသလို ထိတ်လန့်သွားကြသည် မှာ လည်း အမှန် ပင်။

“အူဝဲ...အူဝဲ...အူဝဲ”

ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ပါးစပ်ကလေးပြကာ ငိုနေသောထိုကလေးငယ်ကို ဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်ကြပြီး...

“ရက်စက်လိုက်တာဟယ်”

“ပစ်ထားတာနေမှာ ”

“အကောင်ကြီးမြင်နေတာတောင် အရိပ်ကိုမှန်းချင်ရသေးလား။ ပစ်ထားလို့ ပေါ့။ နို့မဟုတ် ရင်ဒီလိုလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဒီအချိန်ကလေးတစ်ယောက်တည်း တွေ့စရာလား”

“ကားတက်ကြိတ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စိတ်မပူကြဘူးလားဟယ်...မိဘတွေက”

“မပူလို့ ပစ်ထားတာပေါ့ဟဲ့၊ ပူရင် ပစ်ထားဦးမလား”

“ပူတာတော့ ပူမှာ ဟ၊ ဒါကြောင့်လည်း ချမ်းသာတဲ့ ဒီလိုရပ်ကွက်မှ လာပစ်ထားတာပေါ့”

“ခေါ်တော့မွေးစားပြီး၊ အရွယ်ရောက်ရင် ကျွန်လိုခိုင်းရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ တကယ် ဦးနှောက်ပဲ။ တာဝန်မဲ့တဲ့ လူတွေ၊ မမွေးနိုင်ဘဲ ဘာလို့မွေးသေးလဲ”

“အူဝဲ...အူဝဲ...အူဝဲ”

“ကဲ,ကလေးတော့ ငိုနေပြီ၊ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ခေါ်ပြီး မိဘမဲ့ကျောင်းပို့ပေးရုံပေါ့။ ဒီလိုမလုပ်ရင် မျက်ကန်းဒရိုင်ဘာနဲ့ တွေ့လိုကတော့ အသက် ဘယ်ကထွက်သွားမှန်းတောင် သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ရမယ်။ ပွေ့ဟာဒီနေ့တော့ မိုးချုပ်ပြီ။ မနက်ဖြန်မှ ပို့ကြ တာပေါ့”

“ငါမပွေ့တတ်ဘူးဟ၊ ငါက ဒီလိုကလေးပိစီညောင့်လေးတစ်ခါမှ ပွေ့ချီဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ”

“အံ့မယ်. . .စကားကိုကြည့်ပြောနော်။ ဘယ်သူကရော ပွေ့ချီဖူးနေလို့လဲ”

“ကဲကဲ,ရှင်တို့ ငြင်းနေတာနဲ့ ပဲ ကလေးက မြေစွဲတော့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကြည်ဖြူဆက်က မြေပြင်ပေါ်မှ ကလေးကို ကောက်ကာပွေ့ချီ လိုက်တော့ တဝဲဝဲနှင့်ငိုနေသော ကလေးမှာ တိတ်သွားရပါသည် ။

“ကလေးက ရှင်နဲ့ လမိုင်းတည့်တယ်တော့။ တိတ်သွားပြီ”

“အဲ, ကလေးက အရေးမကြီးဘူး။ ရှိုးပွဲက အရေးကြီးတယ်။ နီးကပ်နေပြီ။ သွားကြစို့”

ဟု ဆိုတော့ ကလေးကိုကြည့်လိုက်ကြကာ. . .

“ဒီကလေးနဲ့ ဘယ်လို လုပ်သွားမှာလဲ”

“ဒီလိုလုပ်ဟာ ငါတို့ နှစ်ယောက် မလိုက်တော့ဘူး။ ရှင်ပဲ သွားတော့ ။ ငါတို့ က ကလေးခေါ်ပြီး ပြန်တော့မယ်”

“အင်း, ဒါလည်းကောင်းသားပဲ။ ကဲ, ကျုပ်သွားပြီနော်”

ဟု ဆိုကာ ကွင်းလုံးကျွတ်ကြီးပင် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြေးသွားသော ပန်ဆင်ရာကိုကြည့် ပြီး ကြည်ဖြူဆက်က. . .

“သူတော့ လွတ်သွားပြီ။ ရော့, ကလေးကို ရှင်တစ်လှည့်ချီဦး”

“ဘာလို့ ချီရမှာ လဲ။ ငါ့ကို ကလေးအမေ ထင်ကုန်မှာ ပေါ့”

“အံ့မယ်၊ ငါ့ကိုတော့ ထင်ချင်ထင်ပေါ့”

ဟု စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပြောလျှင် ဂမုန်းအင်က ပြန်ပြီး မျက်နှာချိုးသွေး
ကာ...

“အဟဲ့၊ငါက ခြေထောင်နာနေလို့ ပါ။ ဒေါက်ကြီးနဲ့ မို့လေ”

ဟု ဆိုကာ ဒေါက်ဖိနပ်မြင့်ကြီးကိုပြလိုက်လျှင် ကြည်ဖြူဆက်မှာ ပွစိ
ပွစိကြီးပင် အလျော့ပေး လိုက်ရပါသည်။ ။

ဂမုန်းအင် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ်ကျော်လောက်ကပဲ စိတ်ရှိလက်ရှိနှင့် အပြစ်တင်
ခဲ့မိသော ထိုဖိနပ်ကိုပဲ ခေါင်းရင်းမှာ တင်ပြီး တစ်ညကိုးကြိမ် ရှိခိုးချင်
လောက်အောင် ကျေးဇူးတင်သွားရပါသည်။ ။

သူမကတော့ သက်သောင့်သက်သာဖြင့်သာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်
နေပေမယ့် ကြည်ဖြူဆက် ကတော့ ကလေးကိုမချီတတ်ချီတတ်နှင့် က
ပိုကရီချီထားရပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် ကားမီးများ ထိုး လာလျှင်ပဲ
မျက်နှာလေးကိုငုံ့ငုံ့နေ၍ သူမမှာ ကြည်ဖြူဆက်ရဲ့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် စ
တိုင်ကိုပဲ ကြိတ် မှိတ်ကာ ကျေနပ်သဘောကျနေမိပါသေး၏။

သူမကြိတ်ကျေနပ်နေတယ်ဆိုတာကိုသာ ကြည်ဖြူဆက် ရိပ်မိသွား
လို့ တော့ သူမအပေါ် ထိုအထုပ်က အော်တိုရောက်လာမည်ဆိုတာသိ၍
ကျေနပ်မှုကို မလုံတလုံ ဖုံးဖိရသည် ကလည်း အမောပင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ညတော့ သူမတို့ ထိုအရှုပ်ထုပ်လေးနှင့်
စခန်းသွားရဦးမှာ ပဲဖြစ်ပါသည်။ ။

